

UFO

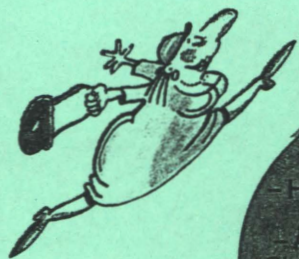
BJUDER MEDLEMMARNA PÅ EXTRA VÅRLÄSNING....

Västerbergslagens UFO förening
Box 99
777 23 Smedjebacken
Tele: 0240/791 35

GLADA SIDOR

— Hur skulle det gå för dig om jag dog, Pelle?
— Ah, jag skulle bli galen.
— Skulle du gifta om dig igen?
— Nej, så galen blir jag nog inte.

*Christer Rudbeck,
Stockholm*

säga att det snart är dags för dop, sa Jönsson.

— Så trevligt! Mår frun bra?

— Jajamen.

— Och den inneboende?

— Hon är faktiskt också med barn.

Gamle Jönsson gick till prästen för att ta ut lysning. Denne blev något förvånad över att Jönsson gick i giftastankar och när han dessutom fick reda på att den tilltänkta bruden bara var något år över tjugo övergick förvåningen i betänksamhet.

— Är det så klokt detta, min käre Jönsson, sa prästen. Klarar du verkligen av dina plikter som äkta make med tanke på din respektabla ålder?

— Jo, det ska nog gå bra, sa Jönsson oberörd.

— Men tänk på din hälsa. Du kan väl åtminstone skaffa en ung inneboende som skulle kunna, ja, hur ska jag uttrycka mig, hjälpa till?

Det var ett bra förslag, höll Jönsson med om, och så gick det ett knappt år. Då bad Jönsson om att få träffa prästen igen.

— Jo, jag skulle bara

Två jyckar var ute och promenerade. När de passerade en parkeringsautomat lyfte den ena på benet och skvätte. Den andre jycken sa:
— Självt använder jag aldrig mynttoaletter.

Lille Pontus vill ha farfar med på cirkus. Men farfar har ingen lust. Då tilllägger Pontus:

— Men det rider en naken tant på en vit häst...

— Då följer jag med, säger farfar. Det var länge sedan jag såg en vit häst.

HA HA...

PRATBUBBLAN

Kan du plocka ihop de här elva orden till två vettiga meningar – en fråga samt ett svar på denna fråga.

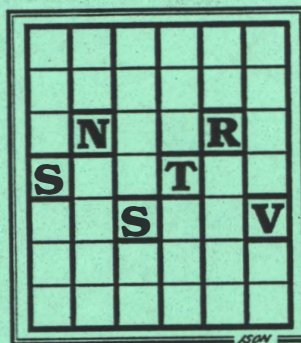
FÅR FÅR FÅR FÅR
FÅR FÅR FÅR
FÅR FÅR INTE LAMM

Lösningar på sid 16

Namn- PUSSEL

Plocka in nedanstående bokstäver gruppvis i de lodräta tomma rutfälten på så sätt att du i de sju vågräta raderna kan läsa sju pojknamn.

DA DL KR RU
ANE EMA GRB TAT
DSSN EARI IUIE VGDX

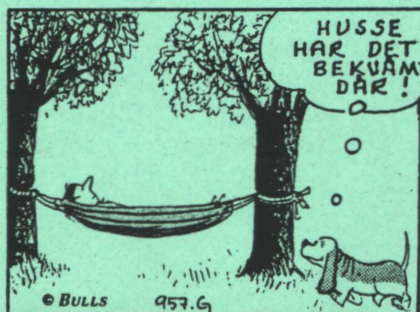
Hur jag än vider och vänder på mig har jag ändan bak, men när jag drar ner byxorna så kommer ändan fram!!

Liten bön

Käre Gud,
giv mig
tålamod
– kvickt!
Amen.

Maud i Öjebyn

CHEOPS - PYRAMIDEN

kåseri av T. Jonsson

Cheops-pyramiden, detta magnifika mästerverk som förbryllar så många intresserade. Pyramiden består av 2.300.000 stenblock om 2.500 kilo vardera. Vetenskapen antar att det tagit ca 30 år att bygga den.

Om man antar att det tog 14 dagar för 10 man att framställa ett block och att 10.000 man jobbade med detta varje dag utan uppehåll, då kunde man ju framställa 1000 stenblock var 14:e dag. För att framställa 2.300.000 block skulle det ta drygt 88 år.

Om man räknar bakvägen finner man att 2.300.000 block på 30 år som vetenskapen antagit att det tog att bygga Cheops, så gör det ett behov av 210 block om dagen, och om man fortfarande antar att det tog 14 dagar för 10 man att göra ett stenblock och räknar med 210 block om dagen, så finner man att 29.400 man måste ha varit igång varje dag med stenknackning med verktyg som fanns för 4500 år sedan. Hela baletten tillverkades på en plats där det fanns sten att tillgå och fraktades sedan ut i öknen och staplades upp så tätt att ett hårstrå inte går att pressa in mellan fogarna.

Pyramidalt staplade på en yta av 54.300 kvadratmeter och till en höjd av 146 meter, utplacerade exakt efter väderstrecken utan våra dagars kompass eller dylika instrument och utan våra lyftkranar. HUR ???

Ja, så var det 30.000 gubbar med hucklen på huvudet som jobbade stenhårt med stenknackning och av allt arbete blev de naturligtvis törstiga. Säkert så drack de nog en liter vatten om dagen det gör 30.000 liter vatten. En hel swimmingpool 3 meter bred, 5 meter lång och 2 meter djup. Nu hade de inga vattenledningar till arbetsplatsen utan det forslades fram för hand (antar jag. Kanske använde man kärl rymmande 50 liter, det gör 600 krukor per dag. Till vattnet var det en $\frac{1}{2}$ timmes väg för en vattenbärare och om han kutade som attan kunde han bära fram 20 krukor om dagen, men han hade även hjälp av 29 andra raska vattenbärare som sprang sig blå i ansiktet.

Vidare behövde de här stenarbetarna ha mat också, fisk. Jag är inte knuslig vi säger att de fick 2 firrar per man. Det gör ju 60.000 firrar per dag. För detta satt det folk vid Nilen och fiskade, var och en av dessa drog upp en firre var 5:e minut och hann lagom till kvällsmaten efter 10 timmars idogt fiskande och agnande dra upp 120 firrar och han hade hjälp av 500 andra som fiskade också, med lika stor fiskelycka. Tillagningen av fiskarna skötte kökspersonalen vid "Niles Drive In". De stekte fiskarna i jättepannor rymmande 120 stycken fiskar var alltså 500 stekpannor i en rad.

När nu alla våra vänner stenarbetarna ätit så fick de vissa behov och värst av allt var att inga hemlighus fanns. Därför fick arkitektus Non Fisis i uppdrag att räkna ut och konstruera hur många som behövdes. Hans förutsättningar var att varje "behov" i regel inte fick ta mer än 5 minuter per man. Detta gjorde ju 12 killar per inrättning och timme. Arkitekten kom så småningom fram till att det måste byggas 2.500 utedass och han tyckte det var snyggast att placera dem i en lång rad. De blev 1 meter breda och dassraden blev till sist 2,5 kilometer lång.

Sen kom ju Non Fisis att det blev ju en massa avfall tillika från dassen och om varje stenhuggare avyttrade 2 hg så blev det 6000 kg som skulle forslas bort och för detta gick det åt 2 gubbar med kärra som körrade 200 kg i timmen. Ett riktigt så kallat skitgöra.

Stenknackarna sov i rad i sovlador skavfötters och ladan var 1 mil lång. Han som purrade grabbarna på morron hade ett jåkla jobb.

Sen var det ju här med att stenklumparna skulle rullas fram till bygget på rullar av trädstammar (kanske palmer, vad vet jag) och det behövdes 10 trädskreddare för att rulla och de brukade gå på båda hållvägs också, så lågt som 10 cm över marken och 10 träd per sten. Ja, det blev ju 4000 träd om dagen och för att hålla reda på träderna så kutade det omkring en massa killar och sågade,

och sågade och sågade, hela dagen (de hade ingen motorsåg). En kille lyckades nog fixa 4 träd i timmen om man räknar med att det inte är så tätt med träd i Egypten som i Norrland. Skogsjobbarna jobbade 10 timmar om dagen de också som alla andra och lyckades då hugga ned 40 träd var och arbetslaget bestod av 106 man.

Miljögubbarna upptäckte ju sen när Cheops var färdig efter 30 år att det såg ganska kallt ut och inte undra på det när man avverkat 126.000 träd på orten (jag tror att den hette Sahara).

Sen var det ju inte bara stenknackare, fiskare och skogsjobbare som jobbade. Nä, det var ju några som drog sten och staplade också. Från huggeriet till bygget hann 50 man dra en sten om dan och det gjorde ju 10.500 dragare det. Vidare var det ju de som slet och staplade hela rasket också, 10.500 man det också. Javisstja dessa personer drack, åt, hade behov och sov dom också. Då får vi så gott som fördubbla vattengubbarna, fiskarna, dassen och öka ut sov-ladan en mil till.

Och till syvende och sist när hela baletten stod klart efter 30 års mödosamma arbeten så stod där ca. 60.000 man och torkade svetten och sa " NÄ HUGA INT GÖR JA OMET".

Med hälsning från en som vatt med.

o - o - o - o - o - o - o

" ORMDRAG " ELLER " DRAG-FÄ ".

Troligen är detta naturfenomen för ganska många af våra läsare obekant. Det är också temmligen sällsynt. Upptecknaren af nedan stående såg det i trakten af Warnäs i Grythytte socken sommaren 1850.

Enligt Ludvig Buchstein består ormdraget utaf små maskar (larver af en slags mygga), 6 till 7 linier långa (1 linie är 2,06 mm), hvilka i milliontal förenade till en ormlik kropp vandra framåt. Ett sådant "ormdrag" visade sig äfven på högsommaren 1850 i Thuringerwald i Tyskland, der det som en gråaktig orm 14 fot lång samt tre finger bred och en finger hög kröp öfver landsvägen. Det gör ett eget, obehagligt intryck på en att se detta perlgråa, ormlika, ljudlöst och spöklikt framglidande väsende, som vid närmare betraktande består af millioner om hvarandra hvimlande enskilda varelser, och det är ej underligt om den i naturhistorien mindre hemmastadde tager denna liksom hvarje mer eller mindre ovanliga företeelse såsom ett förebud till kommande olyckor.

"Flygande tefat" i Härnösand

JÄTTEFÖREMÅL GAV SIGNALER

Ett nytt sensationellt rymd fenomen uppenbarade sig i Härnösand på söndagen, denna gång i fullt dagsljus. Ett föremål som närmast kan anses vara ett flygande tefat observerades under tio minuters tid av maskinist Axel Karlsson och hans familj på Hälletorpsvägen. Även familjen Olsson i samma fastighet kunde se det mystiska föremålet som sakta försvann i sydostlig riktning över Gådeåberget.

— Jag är kanske en av de största tveklarna när det gäller de senaste tidernas uppseendeväckande rymdsyner, säger maskinist Karlsson till ST. Men jag måste i alla fall tro mina ögon. Detta var något alldeles fantastiskt!

— Vid 15.30-tiden låg jag och läste en tidning på soffan. Av en tillfällighet kom jag att kasta en blick ut genom salsfönstret och fick omedelbart se något som vid första anblicken liknade en ovanligt stor stjärna. Föremålet befann sig en bit ovanför grantopparna på Gådeåberget. Min fru och mina barn såg samma sak. Det som gjorde oss så uppmärksamma var faktiskt det intensiva ljusskenet och föremålet storlek.

— När jag hämtat min tyska fältkikare fick jag se något fantastiskt. Jag kunde tydligt urskilja konturerna av vad man närmast kan beskrivas vara en elipsformat föremål med fyra kraftiga ljus runt om. Men mest egendomligt var ett intensivt ljussken ovanför föremålet. Lika kraftigt som en svetslåga gav ljuset regeldundna signaler, som jag närmast uppfattade som någon form av morsetecken.

Min familj och hyresgästerna turades om att låna kikaren och samtliga kunde se exakt samma sak. Föremålet försvann sakta i sydvästlig riktning, men vi hade studerat det i drygt tio minuter.

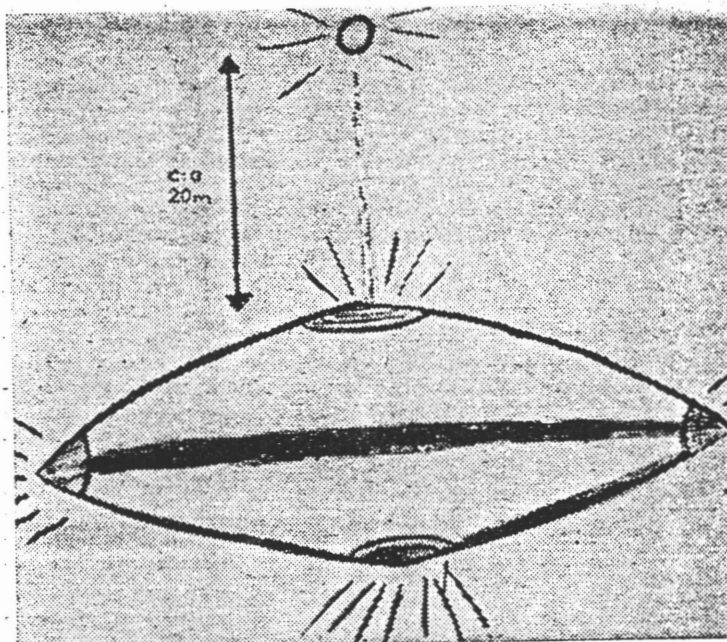
— Jag kan absolut inte säga att det var ett flygande tefat. För ett sådant har vi hittills endast sett på fantasibilder, men nog var det påfallande likt, säger hr. Karlsson. I varje fall var det den märkligaste syn jag har sett och min första åtgärd var att skissera ned iakttagelsen på ett ritpapper, som i dag skall överlämnas till militära myndigheter för utredning. Omedelbart

Härnösand (ST)

sedan föremålet försvunnit ringde jag in en första rapport till FO-staben.

— Det är svårt att i en kikare och på det avstånd som det här rör de sig om, kunna ange de exakta proportionerna. Jag och flera

Forts. på sida 9, sp 5

Den här skissen som maskinist Axel Karlsson själv gjort kommer i dag att överlämnas till de militära myndigheterna för vidare utredning.

"Flygande tefat . . ."

Forts. fr. sida ett

andra uppskattade avståndet mellan föremålets horisontalljus till c:a 30 meter. Den helt fristående ljuspunkten ovanför föremålet, vilket hela tiden följde efter "tefatet", befann sig uppskattningsvis ett 20-tal meter ovanför.

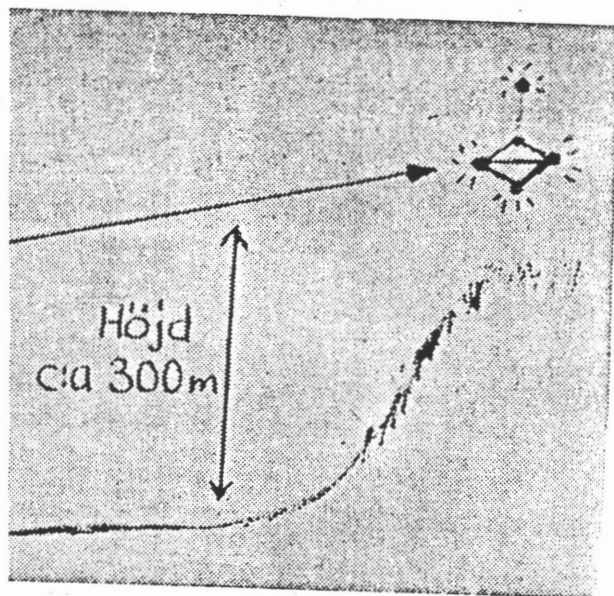
— Min första tanke var att vi siktat en satellit, men dessa rör sig betydligt snabbare och uppfattas endast som ett helt ljussken i en kikare. Därför kan vi helt utesluta den saken, säger hr Karlsson som trots en viss skepsis undrar om det i alla fall inte ligger något bakom dessa täta rapporter om mystiska himafenomenen.

Magnetiska störningar

Major Eric Jarneberg vid KA5 i Härnösand har under den sista tiden undersökt rapporterna om rymdsynerna i Stigsjö och i Husum. Han förklarar för ST att utredningen gett klart besked om att endast ljussken iakttagits och inga föremål. Vissa prov har gjorts och är det inte fråga om antikonfusionsljus från flygplan kan det ha varit reflexer från starka strålkastare som åstadkommit uppmärksamhet.

En märklig iakttagelse som vi gjort är att de magnetiska störningar som finns just i detta område kan ha ett visst samband med ljusfenomenen. Därtill kan temperaturväxlingar och eventuellt fosforförekomst ha bidragit.

Major Jarneberg fick inte någon rapport om rymdfenomenet på söndagen, men kommer i dag att ta del av hr Karlssons be-

det 1 mil, är en ungefärlig uppskattning.

Sabotage eller mysterium?

Två ringar har av oförklarlig anledning dykt upp på en åker i Samuelsdal utanför Långshyttan. Men att det ska röra sig om något utomjordiskt besök, tror inte markägaren Bengt Lindqvist.
– Det här är mer ett sabotage, man ser tydlig fotspår omkring, säger han.

SIDAN 5

Fundersamma. Bengt och Niklas Lindqvist betraktar cirkelarna i åkern i Samuelsdal.

Foto: ANNA KL

Oförklarliga cirklar i veteåker tros vara ett verk av människofötter

DALA-HUSBY.

Det fenomen som orsakade huvudbry på många engelsmän för några år sedan verkar även ha kommit till Hedemora.

Utefter vägen mellan Hedemora och Långshyttan har två stora cirklar med en axel emellan bildats på en åker.

– Men jag tror knappast det beror på annat än mänskliga faktorer, säger Bengt Lindqvist, ägare till åkern.

Påpassligt beläget och väl synligt för trafikanter på väg mot Långshyttan har två stora cirklar med en axel emellan bildats på en åker med höstvet.

När Bengt Lindqvist, lantbrukare och ägare av den utsatta åkern, kommer till platsen tror han först att ringarna är orsakade

de av regnet. Men efter en närmare titt ändrar han sig.

– Nej, det är definitivt inte regnet som gjort det här, säger han då och kliar sig i huvudet.

– Regnet kan inte göra det så här rakt, och dessutom är höstvetet väldigt hårt. Jag har ingen aning om vad det kan vara. Det ser faktiskt ut som att någonting har snurrat ner.

Cirklar

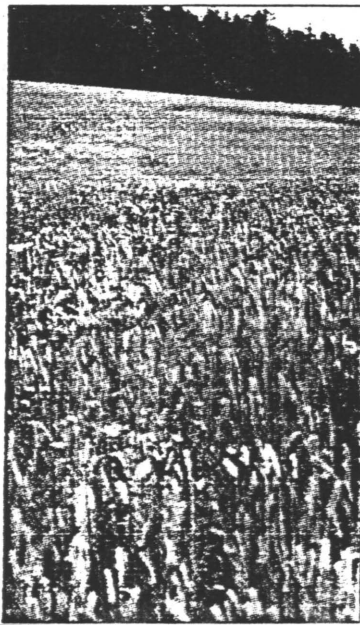
Cirkelarna är utformade på så sätt att allt vete i den egna cirkeln ligger nertryckt åt samma håll. I den övre cirkeln ligger vetet medsols och i den undre, lite större cirkeln, motsols.

Bengt och sonen Niklas undersöker cirkelarna noga. Så små-

Syns bra. Påpassligt beläget och väl synligt för trafikanter på väg mot Långshyttan har två stora cirklar med en axel emellan bildats på en åker med höstvet.

ningom hittar de mänskliga fot- och bilspår till och från platsen.

– Vandalism, det är alltså vad det är, säger Bengt. De har antag-

ligen gått runt med någonting och tvingat ner vetet. Hur de har gått till väga vet jag inte, men man kan ju tänka sig att de har använt någonting som är så hårbrett.

Fotspår

Bengt pekar på den mer än en meter breda och mycket jämna gång som likt en axel binde samman de två cirkelarna.

– Vid ett fall i England hade någon gått runt med en bräd och ett snöre, säger Niklas.

– Jo, det brukar vara så, säger Bengt. Det brukar inte vara så komplicerat när det kommer till sanningen. Det är nog visserligen inte så lätt att trampa upp dem här, men att det skulle vara gjort av UFO:n, det tror jag inte.

Många fler såg det konstiga ljusskenet⁶

HEDEMORA.

Stig Erlandsson i Svinö var inte ensam om att se ett blått klot på himlen i lördags natt.

Ett blått ljussken observerades utanför Hedemora Stadshotell.

Och ett par såg ett flygande föremål över Skogshögskolan i Garpenberg.

I lördagskväll var Eva Ahlin, Dala-Husby, och hennes svägerska på Hedemora Stadshotell för att fira en väninnas 50-årsdag. Plötsligt fick de se ett starkt blått sken fara förbi utanför fönstret.

– Vi satt vända mot fönstret med utsikt över Rådhuset. Runt tolv på natten såg jag någonting fara förbi över Rådhuset och ropade till, "Men ser ni raketen!", sedan var den borta.

Blixtsnabbt

Det Eva och hennes svägerska såg beskriver de som blått och gult, eller möjligen vitt, och det passerade Stadshotellet blixtsnabbt.

– Det kan inte ha varit en raket, säger Eva. Raketer går ju rakt upp men den här gick vertikalt över Rådhuset mot Storan och försvann ner mellan träden. Det jag lade märke till mest var

färgen och inte formen. Det var så väldigt blått.

Eva är förbryllad.

– Jag tror inte på UFO:n, men jag vet inte alls vad det var. Någonting var det ju, fast jag inte tror på sådant.

I Garpenberg

Ett par släktingar till Gösta Magnusson, Hedemora, fick också se det mystiska blåa ljusskenet i lördagsnatt då de befann sig mellan Garpenberg och Skogshögskolan.

– Ungefär vid midnatt kom ett föremål från sydost och gick mot nordväst. Det sjönk hela tiden och försvann bakom horisonten, berättar Gösta Magnusson.

Inget ljud hördes och paret beskriver ljusskenet som blå/vitt.

– De kunde inte tänka sig vad det kunde vara, säger Gösta. Det kunde inte vara en komet eller ett stjärnfall, för det liknade det inte alls.

Naturfotograf, Tommy Samuelsson, tror inte att det som uppfattats som ett blått klot är någonting speciellt märkligt. Han förklarar att ljusfenomenet kan ha varit en meteorit.

Luftballong

– Den här årstiden när jorden passerar sin omloppsbanan, ett parti i rymden där det är mycket

småsten och sådant, träder många meteoriter in i atmosfären, förklarar han.

Meteoriterna går på hög nivå, plant längsmed jordytan.

– Jag såg själv en meteorit sent på lördagskvällen som jag uppfattade som grön, fortsätter Tommy. Men att någon annan skulle uppfatta den som blå är inte alls omöjligt. Det beror helt på vad man har för färgsinne.

En möjlig förklaring till de mystiska ringarna på åkern i Samuelssdal har Gotthard Sennblad.

– Det skulle kunna vara en luftballong som haft problem med varmluften och gått ner och sedan upp igen, föreslår han. Eller så gick ballongen bara ner på åkern och hämtades upp med bil.

ANNA KLINT

Såg mystiskt sken nära åkerringarna

– En blå kula, stor som en fotboll kom upp över huset där. Den gick upp som en båge och jag sa till mina gäster att "den där lär väl slå ner i Samuelssdal".

Så berättar Stig Erlandsson i Svinö om det han och tre andra personer såg i lördags natt.

På en åker i Samuelssdal, någon kilometer bort, har två mystiska cirklar upptäckts.

Stig har tidigare aldrig trott på UFO:n, men nu har han börjat undra.

SIDAN 7

Blått sken. Stig Erlandsson visar hur det blåa klotet for över Svinö.

Foto: ANNA KLINT

UFO? Ett blått klot, som kan ha varit ett UFO, flög över Stig Erlandsson, Svinö, och tre av hans bekanta på lördagsnatten.

Var det ett UFO?

SVINÖ.

I Samuelsdal har två mystiska cirklar med en axel emellan upptäckts på en åker. Markägaren, Bengt Lindqvist, tror att cirklarna är gjorda av människofötter.

Men kanske är det inte så enkelt.

Stig Erlandsson, Svinö, såg någonting som kan ha varit ett UFO flyga över hustaken i riktning mot Samuelsdal i lördags natt.

— En blå kula, stor som en fotboll kom upp över lokalen där, säger Stig och pekar mot en liten stuga ett hundratal meter från bostaden.

Stig Erlandsson hade en liten bjudning på lördagskvällen. Och när han och några av gästerna hämtade frisk luft i trädgården fick de plötsligt se den märkliga kulan.

Skrek rätt ut

— De andra som var med skrek rätt ut, berättar Stig. Vi trodde först att det var en raket eller ett stjärnfall, men sedan gick klotet som i en båge upp över vårt hus och det såg ut som att den snart skulle slå ner. "Det lär väl bli så att den slår ner i Samuelsdal", sa jag till gästerna.

Kulan som Stig och hans gäs-

ter såg var starkt havsblå och flög ett trettiotal meter över Erlandssons gård.

Vred på sig

— När den var över oss vred den på sig och vi kunde se ett fönster eller någonting blankt på mitten av sidan, förklarar Stig.

Efter att ha läst reportaget i gårdagens tidning, om de mystiska ringarna på en åker i Samuelsdal, fick Stig ordentligt huvudbry.

— Jag vågade först inte berätta om det här, säger han. Folk tror ju inte på sådant. De tror väl inte man är riktig om man säger sig

ha sett det. Men sedan fick jag se reportaget i tidningen.

Stig har aldrig tidigare trott på UFO:n. Men efter händelsen i helgen har han börjat undra.

Fundersam

— Ja, jag vet inte, säger han. Någon stjärna var det inte. En stjärna dimper ju rätt ner medan den här gick som i en båge över hustaken. Och jämfört med den här kulan är en stjärna bara stor som en tennisboll ungefär.

— Dessutom, säger han, var vi ju fyra stycken som såg samma sak, alla kan inte ha sett fel.

ANNA KLINT

Stig Erlandsson har aldrig tidigare trott på UFO:n, men efter helgens syn har han börjat undra.

MÅNGA PROFETER I UFO TRÄSKET.

Jag tillhör inte dom "utvaldas" skara, men har sysslat med UFO sedan 1973 aktivt. Mitt arbete består i rapportupptagning och dokumentation av UFO-rapporter som vår förening får in. Under åren har det blivit en hel del, vi har även som enda förening i detta land, varit med om en "stor" UFO flapp 1985. Vi har dokumenterat allt, gjort sammanställningar för endast Dalarna under åren 1985, 1986, 1987 och 1988, sedan sjönk antalet rapporter, så det fanns ingen anledning till flera. Våra rapporter ingår ju dessutom i UFO SVERIGES rapportcentral, som alltid gör en årsrapportering, mycket fin sådan.

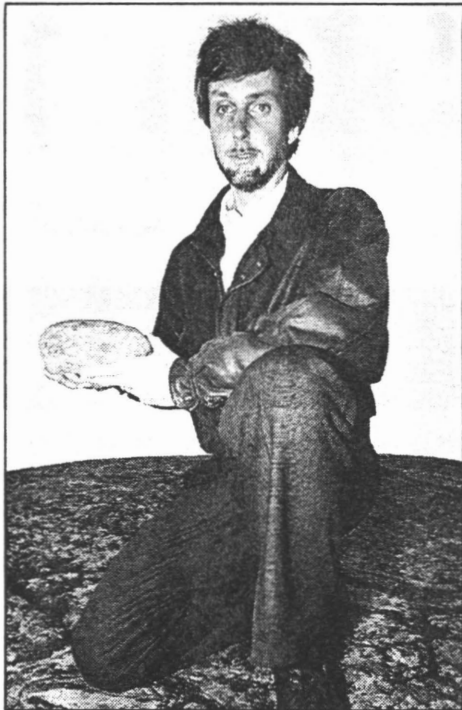
Vi har inte så många smaskiga historier, därför att dom flesta av våra UFO-vittnen inte vill valsa runt i massmedia. Dom anser att dom upplevt något mycket märkligt, men det har ingen liknelse med vad som nu börjat komma igång lite varstans. Människor som anser sig vara "utvalda", UFO:n. Dessa "profeter" som reser runt, håller föredrag och har försäljningar på olika ting. Dom är dyra, och ofta talar dom i gåtor. Berättar om saker som ingen vanlig "död" kan kontrollera. Man bör ju inte heller ifrågasätta deras påståenden. Här måste sägas att skattmasen går miste om kulor.

Jag som är en enkel vanlig nyfiken människa och undrar och tänker själv. Om nu utomjordingar är här "använder dom telefon"? Finns det inte långt bättre sätt att ta kontakt med oss, än utse "vissa" kontaktpersoner? Jo, naturligtvis gör det det. När den dagen kommer, kommer många att mista en fin skattefri inkomstkälla. Då kanske vi istället får ta hand om alla självutnämnda "profeter", för säkerligen blir det ett slag av stort mått.

Men fram till den dagen, bör vi nog själva ansvara för våra handlingar och fortsätta våra arbeten i UFO SVERIGE. Om jag lämnar en rapport vill jag veta hur den används osv. Vem mer än UFO SVERIGE kan redogöra för den? UFO fenomenet är ingen kult eller relegiös sekt. Människor som söker Världens Frälsning bör nog vända sig till andra makter och samfund. UFO bör rensas från människor, som är penningtomma. Då kanske det kan komma fram vetliga saker.

Själv hoppas jag på en sann reporter som törs och orkar göra en "äkta dokumentation" av ämnet UFO, utan förutfattade meningar.

Gudrun Andersson. Dalarna.

APRILSKÄMT om Mars? Nej, professor Christopher Romanek tror att livet på jorden kom med meteoriter.

Foto: LARS ANDERSSON

Professor: Vi kommer från Mars

Av RIKARD BJÖRK
GÖTEBORG (Expressen)

Att vara eller inte vara? Det är frågan. Marsmänniska, alltså.

– De första levande organismerna kan ha kommit med meteoriter från Mars, säger professor Christopher Romanek med ett skratt.

Professorn vet naturligtvis hur kontroversiellt många tycker att det han säger är.

Klart är att han är mannen som undersökte meteorit AHL 84001.

Inte lika klart, men ganska klart, är också att han upptäckte fossil av bakterier i Marsstenen.

Helt klart är däremot att ingenting efter det har varit detsamma för den bara 38 år gamle professorn.

– Jag hinner inte jobba längre, säger han, men ser ändå nöjd ut.

För i dag är han en världskändis – i forskarkretsar.

För det han upptäckt, eller tror sig ha upptäckt, rubbar vår världsbild och får gamla forskningsrön att bli döda som fossil.

Andå säger professorn:

– Jag har upptäckt en sak, redovisat alla fakta, och allt vi i dag vet pekar på att det rör sig om rester av liv från rymden, men om det är det vet jag inte.

Så skrattar han igen.

Vad han upptäckt, och som slog ner som en bomb förra sommaren, är oerhört små fossil inne i en sten från Mars.

Denna hittades redan 1984 i Antarktis, fast den blev felklassificerad – som meteorit från yttre rymden.

Men 1994 kom en vän till Christopher Romanek in på hans tjänsterum vid Nasa i USA och frågade om han ville undersöka en meteorit från Mars.

– Varför då?

– För att den måste undersökas, svarade kollegan.

– Men de elva som finns är ju redan noggrant kontrollerade, svarade Christopher.

– Ja, men den här är helt ny. En tolfte.

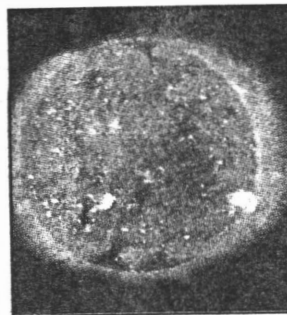
Redan ett år senare trodde Christopher Romanek att alla fakta han fick fram tydde på att det funnits liv i stenen.

Men han vågade inte tro på det han såg och begärde därför ett möte med sina chefer på Nasa för att lägga fram alla fakta,

– De trodde mig och satte genast ihop ett forskarlag på nio personer, säger han.

Även om man inte tror att det finns en Gud, kan man försöka leva, som om det fanns en!!
(avd. J.W.s visdomsord)

Miljarder ton het gas på väg mot jorden. Foto:Reuter

Jättemoln på väg mot jorden

Av JENNY GAMMING

Ett enormt moln med överhettad gas är på väg mot jorden.

Det handlar om miljarder ton väte och helium som rör sig med hyperonisk hastighet. Mot jorden.

I morgon eller i övermorgon kraschar solmolnet in i jordens magnetfält. Då kan viktiga satelliter och högspänningsledningar slås ut.

– Men det är inte farligt för människor. Jordens eget magnetfält skyddar oss.

Det betryggande beskedet ger Kerstin Fredga, chef för svenska rymdstyrelsen, till Expressen.

Det är inte ovanligt att solen sänder ut liknande chockvågor med superhet gas och elektriskt laddade partiklar.

Molnen färdas med över fem gånger högre hastighet än ljudet.

Tidigare gasmoln har orsakat massiva strömavbrott, utbrända satelliter och sammanbrott i viktiga kommunikationssystem.

– Men det ska nog inte hända den här gången, säger Kerstin Fredga.

Amerikanska rymdexperter på Nasa medger också att molnet på väg mot jorden inte är större än vanligt. Egentligen inte mer än en påsksmällare jämfört med vad solen kan åstadkomma. Saken är den att Nasa har en ny fotograferande satellit, "Soho", som för första gången lyckats ta en bild på gasmolnet när det lämnar solens yta.

– Det är som en flodvåg, säger Nasas chefsforskare Art Poland upphetsat till nyhetsbyrån AP.

VANDRINGSMANNEN

"Fortsättning"

En dag när korgarna var fulla av torkat kött och bär, dom hade nu ett bra förråd, sa mannen att det var dags att fortsätta vandringen. Kvinnan gjorde iordning små skinnfällar, som hon lätt skulle kunna ta fram till barnet. Hon gjorde även en bärsele av skinn för att bära barnet i.

Luften kändes skön när dom hade allt klart, och de började sin vandring. Barnets ögon såg ut att memorera allt hon såg. Kvinnan mindes, att andra barn brukade sova mycket, men det gjorde inte deras lilla flicka. Hon var ett mycket speciellt barn. När dom vandrade fram sa kvinnan till mannen att hon ville likna deras flicka vid en blomma. Hon ville kalla henne Viol.

Mannen och kvinnan vandrade återigen genom olika landskap, och plötsligt kom dom fram till ett stort vatten, det fanns ingen strand på andra sidan att se. Dom smakade på vattnet och det var salt. Här slog dom läger under en kort viloperiod. Viol satt vid stranden och tittade storögd ut på vattnet. Hon hade tidigt lärt sig att sitta och krypa. Steget var nu inte långt tills hon skulle börja gå.

Kvällen kom med en skön frisk bris från vattnet. Familjen satt intill en liten eld, dom tittade mot himlen och såg alla stjärneljus. Mannen sa, att om dom hade tur kunde dom få se ljus som snabbt flög över himlen, och knappt hade han sagt det, så kom ett stort gult sken, liksom månen flygande. Men detta ljus flög mycket sakta och kom rakt emot dem. Kvinnan började känna ett stort obehag, hon kom nu ihåg det ljus dom tidigare sett vid ett vatten. Nästa tanke var, vart har natten tagit vägen, det är ju ljust?

Barnet gnydde och visade att det var hungrigt. Dom gjorde snabbt iordning sin morgongröt, som bestod av frön från olika växter. Dom åt sakta och betänksamt, något stämde inte, men vad?

Familjen beslöt att fortsätta vandringen, dpm packade återigen ihop sina få saker och började gå. Viol verkade mycket trött, och somnade nästan omedelbart när hon blev satt i sin sele. Det var mycket ovanligt, kvinnan undrade om hon var sjuk, men hon kändes inte varm. Viol sov nästan ett helt dygn, men sedan blev det åter fart på henne. Inom en vecka kunde hon gå, och till deras stora förvåning började hon att härma sina föräldras prat.

1

Mannen och kvinnan började se i terrängen att här fanns flera människor i närheten. De började inse, att ett möte med andra inte var så långt borta, och det såg de fram emot. Kanske skulle dom bösätta sig under en längre tid tillsammans med andra nu. Dom hade barnet nu, och det behövde umgås med andra barn för sin utveckling. Vid kvällningen såg dom också mycket riktigt en eld, som lyste klar långt ut på stäppen, dom såg också en skogskant inte långt därifrån. Det verkade vara en bra boplat, för här måste finnas mycket vilt, trodde paret. Dom fortsatte fram mot elden, dom nynnade sakta, så att de övriga vid elden inte skulle skrämmas. Dom såg i eldsskenet att det satt 5 stycken människor runt elden. Av dessa var 3 barn. Här blev dom varmt mottagna, och kvällen blev till en fest vid elden.

Dessa två grupper trivdes bra tillsammans, och kvinnan såg att deras flicka var förundrad över de andra barnen.

De slog läger, och byggde upp pålar för att få upp sina skinn, nu skulle de stanna kvar hos de övriga. Männen kunde jaga tillsammans och kvinnorna plockade rötter och bär.

En kväll vid elden började Viol att prata alldeles rent, föräldrarna blev mycket förundrade, hon var ju endast 1 och ett halvt år. Hon berättade för de övriga barnen om deras vandringar, och så kom hon till mötet med ett ljus, här tystnade Viol, hon såg på sin mor och sa, vi tar det en annan kväll. Efter denna kväll blev Viol en centralpunkt i denna skara av människor. Dom hade ännu lite svårt att förstå varandra, men orden var inte så olika. Livet på stäppen var gott, familjerna utökades, Viol fick 2 bröder och 1 syster. Den andra familjen fick en flicka, dom hade 2 pojkar och 1 flicka tidigare.

Viol växte upp till en mycket förståndig flicka. Hon hittade en vargunge som var skadad, hon tog hand om den, och efter detta följde den Viol vart hon än gick. Viol verkade ha en inbyggd medicinskunskap i sitt huvud, hon plockade alltid rätt växter när någon blev sjuk. Kvinnan var mycket tacksam för sin dotter, hon visste att Viols övriga syskon inte hade samma kunskaper som Viol, hon visste inte bara varför.

Strax innan Viol blev en vuxen kvinna, kom en dag barnen på att dom skulle gå gemensamt in mot skogen och bort mot sjön som fanns på andra sidan.

Dom fick löfte av dom äldre att gå, om dom bara kom igen inom 2 dagar. Barnen packade snabbt ihop det lilla dom behövde, detta skulle bli ett spännande äventyr. Till och med lille varg, som numera var vuxen, skulle få följa, han sprang omkring benen på de övriga. När så solen sakta dalade ner, och de vuxna satt vid elden och åt ensamma, saknade de sina unga, det var tyst och stilla. De hade sett underliga ljusbollar under några veckor. Kvinnan kände sig trygg här med de övriga, så hon hade bara tittat på ljusen, nu utan obehag. De talade om saken, och de andra hade hört "andra vandrare" som råkat ut för samma saker som dom.

Dagen grydde åter, och boplatsen kändes öde utan de unga, de vuxna började bli håglösa. Kvinnorna började ändock att bereda skinn, som nu torkat en längre tid. Kvinnan skulle sy skor till sig och familjen. Den andra familjen behövde nya höftskynken, så kvinnorna hade sysselsättning.

När så kvällningen kom den andra dagen, undrade de vuxna hur ungdomarna klarade sig. De satt vid sin eld och tittade mot skogen, då plötsligt ett stort gult sken, lika stort som månen, blev synligt. De såg hur det sakta sänkte sig ner för skogen. Kvinnan kände återigen ett stort obehag, det höll på att kväva henne. Hon ville springa dit, men mannen höll fast henne.

Hur länge dom satt kvar vid sin eld, vet dom inte, men till slut såg dom det gula skenet sakta stiga upp, och flyga iväg rakt upp mot himlen. Den natten stannade dom alla vid elden, och när dagen grydde, plockade dom ihop lite saker, som dom kunde behöva för att snabbt springa mot sina barn.

Dom mötte barnen halvvägs in i skogen. Barnen såg lugna och loja ut. Det fattades ett barn, "Viol", var fanns Viol? Barnen visste inte, hon fanns bara inte hos dom. De vuxna frågade om dom sett något ljus, vilket dom bestämt förnekade. Kvinnan kände en stor brännande smärta i sitt bröst, hennes flicka var borta. Någonstans i sitt hjärta, hade hon vetat att detta skulle hända.

Året som nu gick var tungt, de vuxna undrade vad som hänt Viol, barnet tog allt som naturligt. Viols vargunge, hade träffat en hanne, och var nu rund om magen. Men hon sov hos Viols syskon. En morgon hörde barnen, hur det gnyddes hos varghonan, och de fick se flera små grå ungar. Vargungarna blev naturligtvis allas kelgrisar. Vargen kunde gå och jaga, ty hon visste att hennes ungar hade det bra vid lägret.

Alla hade upptäckt, att när vargen var vid lägret, så varnade hon för andra rovdjur. De kunde vara lugna. Ungarna växte upp i gruppen och blev deras vänner, de kunde ibland gå på jakt tillsammans. När det gått nästan ett år sedan Viol försvann, blev ungarna en kväll nästan som galna, de ylade och var mycket oroliga. Barnen och de vuxna satt intill elden och åt lite frukter. Då kommer det gula ljuset sakta glidande på himlen. Dom bara stirrar, kvinnan känner hur hennes hjärta börjar slå hårt. Hennes tankar går till dottern, skall hon komma tillbaka, eller ska hon mista flera barn?

Ljuset stannar denna gång över stäppen, de ser hur ljuset går ner mot marken, stannar en kort stund. Det slår liksom lågor ur skenet, ingen av dom har sett något sådant tidigare. De ser sedan hur en varelse kommer gående emot elden, det är "VIOL". Kvinnan och mannens ögon tåras, deras dotter har kommit åter.

Gudrun Andersson.

NÄR BLIFVER DEN YTTERSTA DAGEN?

Österlandets fantasi, som så gerna uttalar sig i bilder, besvarar denna fråga på följande sätt:

"Tänk dig" - säger den hinduiska braminen - "en diamantklippa med ett omfång af 10 dagsresor och så hög som Himalaya (27000 fot). En gudinna i en lätt molnslöja sväfvar hvart tiotusende år förbi detta jätteberg, och lättare än en fjäril berör hon med fållen af sin slöja berget så lätt, att icke en gång en ung myra nedfaller derifrån. När nu denna flygande slöja bortnött diamantberget, så att intet deraf finnes kvar, då skall verlden ännu bestå i 10 000 år, och sedan är den yttersta tiden kommen.

Källa: Svenska Arbetaren. nr:o 19. 9/5 1863.

Gagarin lurades på ryssarnas första rymdfärd

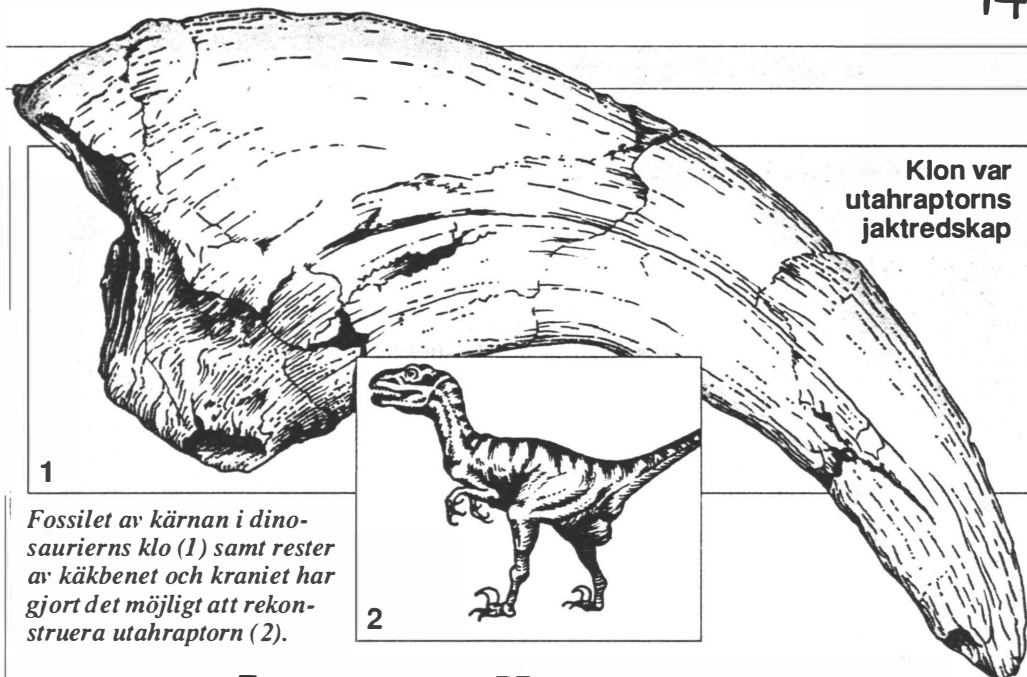
Det var bedrägeri när ryssarna den 12 april 1961 proklamerade att Jurij Gagarin var den förste mannen i rymden. Den rymdfärden genomfördes nämligen inte efter de regler som gäller för flygningar, även rymdflygningar.

Gagarin genomförde visserligen också en landning efter ett varv runt jorden. Men vad man den gången inte berättade var att han sköts ut ur kabinen med en katapultskärm på en höjd av sju kilometer. Gagarin landade alltså med fallskärm utanför sin rymdfarkost. Det är ett brott mot de internationella reglerna för att ha genomfört en flygning.

Gagarin var för övrigt nära att omkomma på färden, eftersom modulen, som bromsraketen var fäst vid, inte kastades av enligt planen. Till all lycka föll modulen av innan Gagarin brann upp. □

Gagarin var den förste mannen i rymden, men rymdfärden genomfördes inte enligt de internationella reglerna.

Fossilet av kärnan i dino-saurierns klo (1) samt rester av käkbenet och kraniet har gjort det möjligt att rekonstruera utahraptor (2).

Fossil av världens väldigaste dinosaur

Fantastiska fynd får tyrannosaurus att se mycket fredlig ut

Arkeologi: Hittills har den 14 meter långa tyrannosaurus, som levde för 65 miljoner år sedan, ansetts vara den mest skräckinjagande av alla landdjur som har levt på jorden. Den positionen är nu allvarligt hotad. Fossilfyndet i Utah, USA, för fram i ljuset konturerna av ett ännu mer skräckinjagande rovdjur.

Käkar, klor och kraniet av utahraptor, som den kallas tills vidare, är tillräckligt för att forskarna skall kunna skapa sig en bild av hur hela djuret har sett ut. Det levde för

125 miljoner år sedan, och som tyrannosaurusen kunde det gå på bakbenen och på det sättet ha »händerna» fria.

Utahraptor var mindre än tyrannosaurus, »bara» sju meter, men var sannolikt snabbare och rörligare. Därtill kommer att de ett ton tunga utahraptorna enligt forskarna förmodligen jagade i flock.

Ett speciellt kännetecken övertygade genast vetenskapsmännen om att de hade hittat spår av ett hittills okänt djur: ett 22,86 centimeter långt ben, som har varit kärnan i en näs-

tan 40 centimeter lång klo. Den ohyggliga och fasansfulla klon har stått rakt upp i luften och har varit lämplig att sparka in i bytet, medan utahraptor höll fast det med frambenen, som också var försedda med skarpa klor.

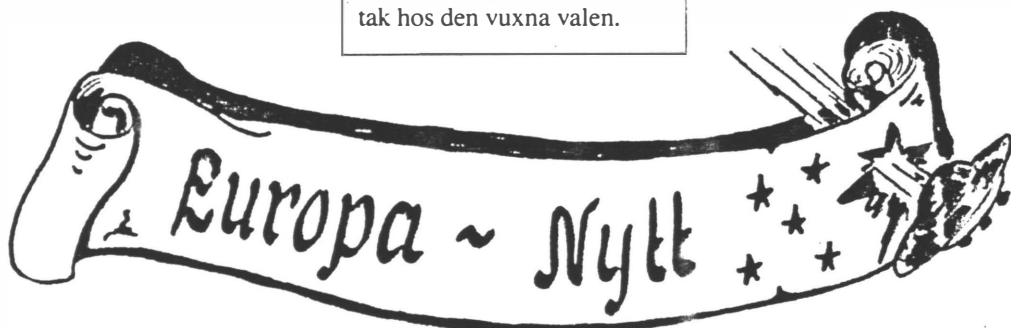
Klon har suttit på utahraptors tår på bakbenen och har förmodligen varit dess viktigaste jaktvapen, som den har kunnat använda nästan som en lans. Utahraptor kunde på det viset jaga och döda djur, som var mycket större än den själv, anser forskarna. □

● Om människan hade existerat för omkring 200 miljoner år sedan, skulle hon dött av att bara inandas luften.

● Bardvalar utvecklar tänder under fostertillvaron, men tappar dem före födseln. Senare utvecklas från huden de barder, som bekläder munhålan hos den vuxna valen.

● Människoögat har av naturen konstruerats på ett sätt, så att det registrerar mest när man tittar nedåt.

● Den kraftigaste jordbävning som någonsin uppmäts på jorden hade en styrka på 8,9 på Richterskalan. Det är lika kraftigt som en atombombsexplosion på 100 megaton.

JÄGARE FRÅN RYMDEN.

Kvarlevor från dinosaurier har påträffats i de flesta länder på alla kontinenter. Och ändå är det först helt nyligen som forskarna har kunnat finna någon orsak till att dessa djur försvann så fullständigt. Det har bara framkastats en mängd teorier, somliga ganska vansinniga....

Raider av jägare i flygande tefat;

Brist på plats i Noaks ark;

Jätteödlorna utrotade av grottmänniskor (dinosaurierna dog ut miljontals år före människosläktets uppkomst);

Månens lösgörande ur Stilla havet, med åtföljande syndaflod (om detta någonsin hänt, vilket de flesta astronomer betvivlar, skulle händelsen ha ägt rum miljontals år innan det existerade något högre liv på jorden);

Lämmelaktigt massjälvmord av alla arter på alla dessa platser ungefär samtidigt!

Och en forskare föreslår till och med.....

Paleoweltschmerz, en storslagen term, som innebär att dinosaurierna blev så trötta på sin uråldriga värld att de helt enkelt dog av livsleda.

Andra teorier tycks mer troliga - men bara vid första påseendet.. Sjukdomar och parasiter: det är, även i detta fall, otroligt att så många arter på så många platser skulle kunna smittas av en och samma epidemi.

Kosmisk strålning: enligt denna teori skulle en supernovas explosion i Vintergatan kraftigt ha ökat strålningen mot jordytan, med ödesdigra mutationer som följd. Skulle så ha varit fallet, varför påverkades då bara denna djurgrupp? Primitiva däggdjur existerade ju samtidigt.

Svält: de köttätande dinosaurierna blev så effektiva att de dödade alla gräsätande dinosaurier och sedan själva dog av svält. Ett annat förhållande vore troligare - att gräsätarna dog ut av andra orsaker, och att köttätarna då var dödsdömda av brist på föda.

Olämplig konstruktion: teorin att dinosaurierna blev alltför stora för sin omgivning får viss trovärdighet av det faktum att man i några arters fossil funnit att hjärnbarken, som kontrollerar tillväxten, var abnormt stor.

Kanske har den genom mutation blivit alltför verksam och tillintetgjort dinosaurierna genom att rubba deras ämnesomsättning. Men somliga dinosaurier, Hipsilophodon till exempel, var inte längre än 2,5 meter. Vad var då anledningen till att detta till synes livsdugliga djur gick under?

Krympande hjärna: det enda "beviset" rör bara en art, nämligen Stegosaurus, "den bepansrade reptilen", som hade en stor mantel runt huvudet. Den var ungefär nio meter lång och vägde nästan två ton och hade en hjärna stor som en valnöt.

Äggätande däggdjur: det är mycket troligt att andra djur åt dinosauriägg - men knappast i sådan omfattning att arterna skulle dö ut totalt. Många djur äter krokodilägg, men krokodilen existerar fortfarande.

Senilitet: det är svårt att tro att hela djurgruppen dinosaurier skulle ha kommit att lida av någon sorts ålderdomssvaghet, då vi vet att de var så talrika och handlingskraftiga.

Under senaste decenniet har mer genomtänkta teorier lanserats. De flesta av dem är sammanlänkade, och fastän problemet kanske aldrig helt kommer att klaras upp, börjar bitar av en lösning passa in i varann som i ett enormt biologiskt pussel.

År 1972 fann ett forskarlag från Bonns universitet åtta dinosauriägg - av vilka två var helt intakta - i en klippvägg nära Corvieres i franska Pyreneerna.

Äggen visade tecken på en företeelse som kallas "äggskalsförtunning" och som idag hotar många fåglar och kräldjur. Man vet att fenomenet beror på hormonrubbingar som uppstått av störningar i livsmiljön.

"Äggskalsförtunning" innebär att skalén blir så sköra att de brister för tidigt eller inte kan erbjuda tillräckligt med kalcium för att ge näring åt embryot. Överbefolkning är en av de miljörubbingar som framkallar detta.

Men antagligen var dinosaurierna redan dödsdömda; den stora koncentrationen till ett fåtal platser antyder att deras miljö redan blivit utsatt för stor fara.

Källa: DET BÄSTA. Otroligt men sant.

LÖSNINGAR:

NAMN-PUSSEL
EDVARD, MAGNUS,
ANDERS, SIXTEN, GUSTAV,
RIKARD, BERTIL.

PRATB BBLA
- Far, får får får?
- Får får inte får, får får lamm!

FÖDELSEN AV EN STJÄRNA.

Yang Wei-te, överastronom och den ämbetsman vid hovet som hade ansvaret för kalendern, kastade sig till marken framför Sungkejsaren i Kai-feng, Kinas dåvarande huvudstad, och sa med blygsam stolthet: "Jag har observerat födelsen av en ny stjärna". Men det var stjärnans död, inte dess födelse.

Det var år 1054, och det kinesiska folket förbluffades när den "nya" stjärnan på himlavalvet blev lika klart lysande som Venus och till och med visade sitt rödvita sken i dagsljus. Innan en månad gått avtog den och försvann, och snart var den glömd.

Men vad de kinesiska stjärnskådarna hade sett var hur en massiv stjärna exploderade - vad man kallar en supernova - i stjärnbilden Tjuren. I dag går det som finns kvar efter den explosionen under namnet Krabbnebulosan, ett lysande "krabbskal" av gas som fortfarande utvidgar sig i alla riktningar med en hastighet av över 1.100 kilometer i sekunden.

Det återupptäcktes av astronomerna sedan teleskopet blivit uppfunnet, och den franske astronomen Charles Messier, som gjorde upp en katalog över stjärnhopar och nebulosor, gav år 1758 denna gasmassa som lyser svagt mot kvällshimlen namnet Messier 1.

Senare på 1800-talet, betraktade amatörastronomen lord Rosse denna gasmassa genom sitt stora hemmagjorda teleskop på Birr Castle nära Athlone på Irland och gav den namnet Krabbnebulosan.

Radioastronomer har sedermera identifierat Krabbnebulosan som en källa till röntgenstrålning i rymden.

Källa: DET BÄSTA. Otroligt men sant.

Där ute finns fler himlakroppar än du tror

"Bruna dvärgar" - finns det sådana? Det är himlakroppar som är ett slags mellanting mellan planeter och stjärnor. Astronomerna letar allt ivrigare efter dem, och har ropat hej för tidigt några gånger. Men nu tycks de antligen ha sparat upp ett exemplar - det är i varje fall fråga om den mest lovande observationen hittills.

HARRY BÖKSTEDT

Amerikanska astronomer har nyligen på himlavalvet funnit en mörk massa som kretsar kring en vit dvärgstjärna i stjärnbilden Fiskarna. Massan avslöjar sin existens genom att sända ut värmestrålning och skulle kunna vara en så kallad brun dvärg.

Om det så småningom kan slås fast att denna himlakropp är en äkta brun dvärg, kommer upptäckten att leda till nya grepp på många stora frågor om galaxernas massa och om stjärnors och planeters uppkomst.

I teorin är de bruna dvärgarna ingen nyhet. Man har gjort sig en ganska detaljerad föreställning om hur de bör vara beskaffade. Till format och storlek kan de jämföras med vårt solsystems stora planeter, t ex Jupiter. De bruna dvärgarna bildades på samma sätt som förstadierna till stjärnorna, men samlade inte på sig så mycket massa att de själva kunde börja lysa.

föras med vårt solsystems stora planeter, t ex Jupiter. De bruna dvärgarna bildades på samma sätt som förstadierna till stjärnorna, men samlade inte på sig så mycket massa att de själva kunde börja lysa.

En stjärnas födelse

En stjärna föds när tyngdkraften hos dess massa skapar så höga tryck och temperaturer, att väteatomerna i den tidigare mörka himlakroppens inre börjar smälta samman till helium, i häftiga och okontrollerade kärnreaktioner som i en detonerande vätebomb.

För att sådana vätefusioner skall komma igång fordras en massa som är minst 0,08 procent av solens massa. De bruna dvärgarna ligger alltså under den

storleksgränsen. De kan alltså aldrig bli stjärnor, men det behöver inte betyda att de är alldeles döda och iskalla. Deras massa kan räcka till för att underhålla en mindre atombrasa - där den tunga väteisotopen deuterium "förbränns" till helium. Tack vare den kan den bruna dvärgen få en yttemperatur av 1 000 - 1 200 grader.

Den temperaturen räcker inte för att göra den synlig i vanliga teleskop. Men numera finns det också något som kallas infraröd-astronomi, som arbetar med instrument vilken registrerar värmestrålningen från objekt i rymden. Infrarödastronomerna kan alltså upptäcka även osynliga massor, som ger ifrån sig en viss värme. På vulkanen Mauna Kea på Ha-

waii har Nasa installerat ett tre meters teleskop för infraröd strålning. Det är med dess hjälp som de två amerikanska astronomerna Benjamin Zuckerman och Eric Becklin nu förhoppningsvis har hittat den första bruna dvärgen. De två är erfarna observatörer som fått lära sig att inte dra förhastade slutsatser. Riktigt bergsäkra är de inte den här gången heller, men vad de rapporterat har varit övertygande nog för att väcka stor uppmärksamhet bland deras kolleger världen över.

Inte på måfå

I stället för att söka på måfå över himlen efter lagom varma fläckar, som skulle kunna vara bruna dvärgar, har Zuckerman och Becklin jagat i närheten av

vita dvärgstjärnor. Det är de ljussvaga, men ännu glödande kolen efter utbrända stjärnor som vår sol. De har gjort slut på sitt vätebränsle, har krympt ihop till ungefär jordens storlek, men är fortfarande ganska heta - minst ca 10 000 grader.

Den temperaturen innebär att större delen av de vita dvärgstjärnornas absoluta ljusstyrka har formen av synligt ljus, och att de utsänder mycket litet strålning i infrarött och på våglängder nära infrarött. En vit dvärgstjärna kan vara ena komponenten i en dubbelstjärna - en mycket vanlig konstellation i Vintergatan. Om drabanten i stället vore en osynlig brun dvärg skulle det visa sig i form av en enormt hög infraröd strålning.

Så resonerade Zuckerman och Becklin. Och natten mellan den 23 och 24 augusti i fjol fick de napp i stjärnbilden Fiskarna. Det var när de studerade en vit dvärgstjärna med katalognamnet Giclas 29-38, den enda av ett 40-tal undersökta objekt av samma slag som visat tydliga tecken på att ha en mörk värmestrålning drabant.

Som Jupiter

Det uppmätta överskottet av infraröd strålning var mycket markant, och precis så stort som man skulle vänta sig från en typisk brun dvärg, som cirklar runt en vit dvärgstjärna. Den tycks vara i samma storleksklass som planeten Jupiter, och temperaturen på ytan ligger någonstans mellan 1 000 och 1 400 grader.

Man har naturligtvis frågat sig om inte värmestrålningen kan komma från någonting annat än en brun dvärg, t ex från den ring av stoft som omger Giclas 29-38. Men för att bli tillräckligt varm måste en sådan stoftskiva befinna sig så nära den relativt svala stjärnan att den inte skulle kunna hålla sig kvar i rymden utanför stjärnan.

För övrigt är det högst troligt att hela omgivningen runt Giclas 29-38 har sopats ren från all materia av mindre format ut till ett avstånd som motsvarar jordbanans avstånd från solen. Som vit dvärgstjärna har den nämligen genomgått en fas som röd jätte och svällt ut till enorma proportioner när kärnbränslet började ta slut - liksom vår sol kommer att göra om fem miljarder år.

Kanske var Giclas 29-38 från början rent av en planet, som uttades upp så mycket av den röda jätten att den förvandlades till den bruna dvärg, som astronomerna nu tycker sig "se"?

Mycket vanliga?

Vad som händer med stoftmassor som kondenseras i stjärnors närhet är en fråga med stark jordisk, för att inte säga mänsklig anknytning. När och hur ofta bildas planeter? Några absolut säkra belegg för att planeter existerar utanför vårt eget solsystem, finns faktiskt inte. Ett fynd som den bruna dvärgen styrker tron på att många stjärnor också kan ha planeter som mer eller mindre osynliga drabanter.

Men upptäckten har också stor kosmologisk betydelse. En av universums stora gåtor är att Vintergatan och andra galaxer innehåller mycket mer massa än astronomerna har hittat med sina instrument. En stor del av den mystiska mörka materian skulle kunna bestå av bruna jättar. Teoretiskt är det fullt möjligt, påpekar Mitchell Waldrop i Science.

När stjärnorna delas in efter sin masstorlek visar det sig att antalet stjärnor stiger mycket snabbt med minskande massa. Om den tendensen utsträcks till att gälla även de osynliga, s k substellära himlakropparna med ännu lägre massa, skulle de bruna dvärgarna helt enkelt kunna svara för huvuddelen av massan i Vintergatan.

Ett ljussken från jordens barndom

Detta är en bokstavligen het nyhet som är fem miljarder år gammal. Danska och engelska astronomer har lyckats fotografera den mest avlägsna stjärna som någonsin har registrerats.

Detta hände häromveckan på europeiska sydobservatoriet, ESO La Silla i Sydamerika. Det är en exploderande stjärna, en supernova, belägen i en oansenlig galax, som själv ingår i en galaxhop. Denna betecknas AC118 och finns cirka fem miljarder ljusår ifrån oss (1 miljard = 1000 miljoner).

Supernovan exploderade således för fem miljarder år sedan. Ljuset från den energirika händelsen startade sin resa ungefär samtidigt med att vår sol och vårt planetsystem bildades. Det är först nu som detta ljus hunnit fram till jorden.

Detta gör att astronomerna nu kan säga sig att det är den mest avlägsna supernova som hittills har observerats. (En av de närmaste supernovorna var 1987 A som väckte så stort uppeende i början av förra året.)

Upptäckten av denna gamla supernova gjordes av den danske astronomen Hans Ulrik Nørgaard-Nielsen med hjälp av det danska 1,5 m teleskopet på La Silla. Det är det lyckade resultatet av ett flerårigt sökande som en grupp på tre danska, en engelsk och en australiensisk astronom bedrivit.

Bildjämförelser

På grund av det stora avståndet är ljuset från supernovan fyra miljoner gånger svagare än vad man kan observera med obeväp-

nat öga. Detta trots att en supernova är en så våldsam händelse att ljuset från den explosionen kan överglänsa allt ljus från en hel galax (med flera hundra miljarder stjärnor) under en kort tid.

Den teknik som använts bygger på en jämförelse mellan två bilder av samma galaxhop tagna vid olika tillfällen. Genom att subtrahera bilderna från varandra kan man identifiera föremål som finns på ena bilden men saknas på den andra.

En supernova avslöjar sig då som en ljuspunkt, vilken finns på en bild tagen när ljuset når oss och jämförs med en tidigare exponerad bild. Det är exakt vad man också finner i detta fall med hjälp av foton tagna 31 augusti 1986 och nu 9 augusti 1988.

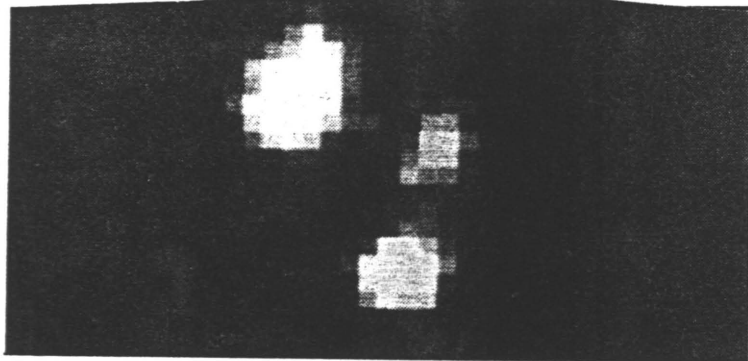
En veckas marginal

Nu förblir en supernova starkt lysande endast under en kort tid. Därför måste den detekteras kort tid efter explosionen. Tursamt nog har man här kunnat få en bild som visar supernovan endast omkring mindre än en vecka efter det att explosionen blev synlig.

Ytterligare bilder togs fram till 16 augusti då den hade falnats till halva ljusstyrkan vid upptäckten. Det är ovanligt snabb ljusminskning för att vara en supernova. Den 6 september var den redan alltför ljussvag för att längre kunna observeras.

Med ESO 3,6 m teleskop och det anglo-australiska 4 m teleskopet i Siding Spring, NSW, Australien, kunde de samarbetande astronomerna ändå få fram spektra för supernovan ännu några dagar senare. De håller nu på att analyseras.

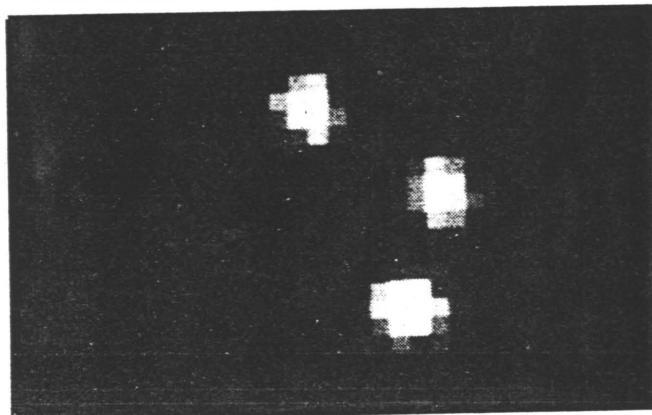
HANS WERNER

9 augusti 1988

En supernova i galaxhopen AC118 är den mest avlägsna stjärna som hittills har observerats. Den flammade upp samtidigt som vår sol med sitt planetsystem bildades för cirka fem miljarder år sedan. Rödschifftet hos galaxhopen har uppmätts ($z=0,31$), vilket tyder på att den rusar bort med en fart på ungefär 79 000 km/sekund. På bilden, där norr är uppåt och öster åt vänster, är varje ljus fyrkant (en pixel) 0,47 bågsekunder. Supernovan är belägen ca 0,8 bågsekunder sydöst om galaxens centrum.

32 ny teknik • teknisk tidskrift 1988:38

31 augusti 1986

BILEN.

Ett bortförande från en bil börjar vanligen med en UFO-obs. Bortförandet börjar kanske när man kör ensam, och plötsligt får se en främmande farkost flygande genom luften, svävande på sidan av vägen.

Kvinnan bromsar in och går ut, uppenbart för att få en bättre syn på det. Utan uppenbar orsak börjar hon gå mot farkosten, som nu stod på marken. När hon kommer närmare ser hon en liten varelse som väntar på henne nära objektet.

Hon är inte skrämmd, men hon är illa till mods, ännu kan hon inte stoppa promenaden mot "dem". Hon kommer fram till "dem", och eskorteras in i farkosten.

Om någon kör och upptäcker en farkost framträda i terrängen, måste dom stanna bilen och gå ut där i terrängen, från vägen med träd och lövverk, och gå dit dom tror att farkosten landat.

Hon kom till klarhet när en liten varelse anslöt sig till henne. De gick ett kort stycke emot en UFO-farkost, som stod på marken, och gick in i det.

T.ex. Åtskilliga personer tar en åktur på natten, och den bortförda är en av dem som åker. Plötsligt upptäcker de ett främmande ljus på himlen, och det ger en kuslig känsla när det börjar närma sig dem. Oförklarligt kör föraren över på andra sidan vägen och stannar.

UFO:ts ljus strålar direkt på dem. De bortförda är upphetsade och skrämda. De skriker till föraren att fortsätta, men det är för sent. Föraren och de två andra människorna har slött tittat på deras ansikten, deras huvuden lutar mot fönstret eller sätet.

Personen i fråga uppfattar en viss rysning när hennes vänner är omedvetna.

Deras förnimmelse och information pågår och hade blivit splittat, de hade inte längre kontroll över omdöme, minne och vilja. När ljusets stråle sken på bilen, antog den en annan karaktär. Den har ett kroppsligt framtvingande eller en inflytande effekt på de bortförda.

Hennes medverkan är förändrad, och det är svårt för henne att förstå vad som händer. Före fattade hon det, hon svävade upp från sätet, med huvudet genom vindrutan och upp. Hon steg som om hon var på en osynlig hiss till UFO:T.

*Alla intervjuer är under
hypnos*

En dataprogrammerare var ute och åkte med sin första fru Ginny, genom Virginia en sen natt 1974. Körde oförklarligt in på en stängd bensinstation i en liten stad. Stängde av motorn och ljuset för att vänta i mörkret. Ett hypnotiskt möte med mig 14 år senare, avslöjade varför vi hade utfört denna skenbart oförklarliga handling.

Så vi satt där. Jag tänkte, jag vet inte varför vi väntar. Ingen kommer - det finns ingenting utanför.

Jacobs: Pratar du med de andra medan du väntar?

Parker: Ja, vi pratar. Vi är en aning oroliga.

J: Du sitter där och pratar?

P: Ja, hon säger till mig att vara tyst, hon tycker hon hör någonting.

J: Okey.

P: Jag ser ingenting. Jag tittar runt. Jag vet inte - jag hör ingenting, men hon sa att hon hörde.

J: Hörde hon något ljud som kom framifrån, bakifrån eller från sidan?

P: Det sa hon inte, hon sa bara att hon tyckte sig höra någonting. Hon sa inte vad för slags ljud, hon var säker på att hon såg ett ljus.

J: Har du suttit på den här platsen nu, eller förut?

P: Förut. Hon sa att det är någon därute. Oh skit!

J: Vad är det?

P: Oh, jag ser dem. Ginny, hon är chockad. Hon beder.

J: Vad ser du.

P: En liten person, han är på utsidan av bilen, och han är inte en människa. Han måste frysa, därför att han inte har någon rock. Jag har sett detta förut, men jag kom inte ihåg det förrän nu. Ginny är tyst nu. Jag knuffar på henne, men hon har somnat, vad jag kan se.

J: Är hennes ögon slutna?

P: Nej, det är dom inte, men det ser ut som om hon har kommit "ur kurs". De har fått mig ut ur bilen.

P: Öppnade du bildörren, eller gjorde de.....?

J: Jag kommer inte ihåg. Jag tror inte att jag gjorde det.

Jag är utanför bilen nu och hon sitter i bilen. Jag tänkte jag skulle låsa upp dörren, men jag kan inte gå tillbaka till bilen. Jag önskar att ingen går in till henne, hon bör vara själv.

J: Gick hon ur bilen också?

P: Nej, hon sov.

J: De tog inte henne ur bilen?

P: Nej, tänker att jag inte vill att de tar mig bort från bilen, men jag är rädd att hon blir skrämmd om hon vaknar upp och jag inte är där. Vi vandrar runt byggnaden. Det är mörkt. Där är en hel flock av "dem".

J: Hur många tror du de är?

P: Fyra, kanske fem. Jag tycker det är ohyggligt "var är resten"? Men de säger ingenting till mig.

J: När du talar till dom, är du ordagrann då?

P: Jag är inte säker, det verkar som om de inte pratar tillbaka till mig. De vill inte skada mig, jag är inte rädd. Jag är överraskad, men inte rädd. Jag är orolig för Ginny, därför att jag vet inte om hon kommer ihåg vad som hänt. De sa åt mig att hon inte skulle komma ihåg något.

Varelserna tog Will runt till baksidan av bensinstationen där de alla stod i en tät grupp.

J: Ni är just bakom byggnaden, det är mörkt. Är du på sidan av byggnaden?

P: Vi är på sidan av byggnaden. Vi står där, liksom i en grupp.

J: Säger de något om vad de väntar på, eller vad händer?

P: Jag vet vad de väntar på, de väntar på att bli hämtade, men de... "Det" är här. "Det" är inte så stort. Det är större än byggnaden, men inte så väldigt stor. Vi går under det, och det liknar en öppning, men jag kan inte se någon dörr. Vi går upp i "det".

J: Hur kommer du upp i det?

P: Jag är inte säker, det liknar en hiss, men den är öppen. Vi var på marken för en stund sedan, nu är vi inne i "det". Det verkade som om vi blev upplyftade, men ingenting höll i mig. Jag kan fortfarande se marken och jorden utanför, men det smalnar av. Jag kan inte se det så bra. Det är inte ljus inne heller, det är något slags mörker.

Will Parker. 19. 1974.

Ibland vill de bortförande oförklarligt komma in i hennes bil och köra till ett speciellt ställe där bortförandet ska ske. Den bortförda tänker inte varför hon gör detta, eller hon fantiserar en orsak så att hennes uppförande bekräftar logik och verklighet.

T.ex. De bortförda intalar sig själva att hon "önskar att ta en åktur", eller att hon var "på väg att besöka vänner". När det frågades vad hon önskade, var hon inte rådlös för att komma ihåg eller göra andra ursäkter, hon fattar senare att detta inte var sant.

Den kritiska punkten är om de bortförandes aktivitet kan bli förändrad i någon mån. Att bekräfta maktspråket av de intelligenta det är tydligt uppförande.

Barney och Betty Hill körde nerför landsvägen, försökte komma ifrån ett UFO, när plötsligt utan någon speciell orsak Barney gjorde en vänstersväng in på en litet använd och lortig väg, som inte ledde någonstans. Han gjorde det med en sådan tillit, att Betty tänkte att han visste exakt vad han gjorde, och ställde därför ingen fråga.

Patti Layne, en högskolelärare med en elfenbens hy och mörkt hår, antydde till mig att hon hade några händelser som hade upprört henne, men hon visste inte vad de hade manat till.

Efterföljande hypnos, tillbakagång med mig, blottade en serie av bortföranden under hennes livstid. En av dessa inträffade på hennes 28 födelsedag. Patti bestämde sig att gå in i bilen för att åka en tur i bergen. Vid den tiden besökte hon ett college i en liten stad i Pennsylvania.

5 Patti: Jag bodde i ett huskomplex på skolområdet, rakt framför hälso- 24.
centret, och jag hade min egen bil och skulle just gå ut.
Jag måste gå ut.

J: Varför?

P: Jag vet inte. Jag önskade bara att gå ut, och jag kände att jag måste gå själv.

J: Tror du att det berodde på att du hade födelsedag och var upprymd, eller.....

P: Inget nedslående, men något jag inte kunde hantera. Jag måste.....finna denna plats bland bergen, och jag skulle känna mig bättre. Jag kände mig inte deprimerad.

J: Så du tog bilen och körde genom bergen?

P: Ja.

J: Jag önskar att du kan se dig själv körande där. Har du någ-
känsla av vart du skall ta vägen?

P: Någon känsla.....Jag körde ut från skolan, till vänster, ner-
för Engelska gatan, körde till vänster på Drottningvägen, så
ut mot Bergsgatan....jag stannade på Drottningvägen tills
jag åkte in på Tallstigen och körde höger, och jag stannade
en lång stund.

P: Jag gjorde så en sväng in på Uddvägen. Jag åkte upp mot bergen,
till foten av bergen, och där fanns en lortig väg, och jag har
ingen aning om nu, var den vägen fanns. Jag vet inte från vilk-
et håll Uddvägen var.

J: Du körde av Uddvägen och in på den lortiga vägen i alla fall?

P: Jag tror jag gjorde en vänstersväng på Flygvägen efter Uddväg-
en, och jag tror att jag körde ut igen och där var en lortig
väg nära Flygvägen, och jag kunde se vägen bättre. Jag vet inte
var. Jag glömde vad Uddvägen gränsade till just nu, och jag åkte
till Flygvägen och gjorde en vänstersväng på den, och sen kände
jag att jag drog en nit, men jag vet att där var en lortig väg,
och jag följde en av dem upp till bergen. Där fanns några gamla
fallfärdiga hus.

J: Vad tänkte du, medan du gjorde detta?

P: Varför jag gjorde detta? Jag har en kurs i kväll, och jag måste
förbereda för denna. Varför är jag själv ute här?

J: Du körde förbi dessa fallfärdiga hus. Kommer du ihåg om du
stoppade bilen, eller om du blev stoppad?

P: Bilen stannade. Den stannade just på denna gata, och där fanns
inga hus i närheten. Och jag försökte att starta igen, så över-
vägde jag att gå ut, men så försökte jag att starta en gång till
och det lyckades.

Fortsättning nästa extra nr.

UFO. Före 1800.

Iakttagelser av egendomliga föremål på himlen kan ha förekommit redan innan den moderna människan trädde fram. De kanske tidigaste avbildningarna av cylindriska föremål liknande rymdfarkoster, med vad som skulle kunna vara deras utomjordiska besättningarna, är de som är inristade på en granatklippa och på stenar på en ö i Hunanprovinsen i Kina. De har tillskrivits en preliminär ålder av 47 000 år, vilket placerar den inom den tidrymd då Neandhalmänniskan levde, före den moderna Homo sapiens.
Källa: (Jacques Vallee: "UFO's in Space: Anatomy of a Phenomenon")

En av de första skriftliga redogörelserna för en UFO - observation - kanske en flotta av flygande tefat - är följande utdrag ur en egyptisk papyrus, en del av Thotmes III annaler (han regerade omkring 1504 - 1450 f.Kr.):

År 22, den tredje vintermånaden, den sjätte timmen på dagen,fann skrivarna vid Livets hus att en cirkel av eld kom över himlen....Den hade inget huvud, andedräkten ur dess mun hade en otäck lukt. Dess kropp var en käpp (52,3m) lång och en käpp bred. Den hade ingen röst. Deras hjärtan blev förvirrade genom den; sedan la de sig på magen....De gick till farao....för att rapportera det. Hans Höghet befallde...(en undersökning av)allt som är skrivet på papyrusrullarna i Livets hus. Hans Höghet Begrundade vad som hade hänt. Nu när några dagar hade gått blev dessa ting talrikare på himlen än någonsin. De lyste mer på himlen än solljuset och sträckte sig till kanten av de fyra pelare som bär upp himlen....Mäktig var eldcirklarnas ställning. Faraos här såg på med honom i sin mitt. Det var efter kvällsvarden. Därefter steg dessa eldcirklar högre på himlen åt söder...Och farao befallde att det som hände skulle skrivas in i annalerna i Livets hus...så att det skulle ihågkommas i evig tid.

Källa: (Brinsley Le Poer Trench: "The Flying Saucer Story")

